

תיבות

חיכיתי לרכבת, גברת זקנה ירדה במדרגות הקרון: חליפה ורודה מחויטת, כובע קטן מעוטר בוורוד. בידה האחת אחזה במקל ובידה השנייה במזוודה. הכרטיסן האדיב עזר לה לרדת. המזוודה הייתה קשורה בחבל ובעקבותיה התגלגלו שבע תיבות, ארון קבורה אלגנטי התגלגל אחרון.

הכרטיסן הסביר לי שהגברת מגיעה בכל שנה אלא שהפעם הביאה גם ארון קבורה.

היא סימנה למונית, נכנסה, כל התיבות כולל ארון הקבורה התגלגלו בעקבותיה. התיישבתי ליד הנהג.

הנהג התניע ונסע. הגברת טפחה בעדינות בממחטה לבנה על פניה המזיעים. אחרי שיצאנו מהפקקים של תל אביב והמרכז, היא הורידה את כפפות הרשת הלבנות והוציאה: מורט גבות, מייק אפ, רז' וּשפתון וסלסלה באצבעה תלתל סורר. היבטנו בנוף השדוף, התפתלנו בין הרים ואורנים. את פנינו קיבל שלט ענק: **ברוכים הבאים**

לפסטיבל המחולות – כרמיאל

הגענו לרחבת המופעים. הגברת הסיטה את כובעה להצל על עיניה מהשמש השוקעת. היא עטתה את כסיותיה הלבנות ולחצה את ידו של המארגן.

הערב ירד והמופעים החלו. אחרי הריקוד החמישי הופיעה להקה יוונית שרקדה "קוזצ'וק" רוסי. הרקדנים כופפו את ברכיהם בזריזות, העקבים הקישו בבמת העץ. בקדמת הבמה עמד זמר שסלסל בקולו שיר "יודל". על ראשו כובע עם ציצית ענקית, הציצית רעדה לפי הקצב. כשהסתיים המופע וכל המשתתפים היוונים וזמר "היודל" ירדו מהבמה, הועלו שבע התיבות והוצבו בצורה אנכית. התזמורת נגנה את "פטרושקה". דלתות התיבות נפתחו, בכל תיבה נצבה בלרינה. הבלרינות הדקיקות נעמדו בעדינות על קצות אצבעותיהן וחוללו בעדינות. הקהל עצר את נשימתו. בסיום הריקוד הן נכנסו בחזרה לתיבות. דלתות התיבות נסגרו. שקט שרר בקהל. המארגן החל למחוא כפיים, הקהל הצטרף בהתלהבות. הגברת בוורוד חייכה, עלתה על הבמה ונופפה לקהל במטפחת. צוות הבמה הוריד את התיבות וקשר אותן בחזרה. היא אחזה במזוודה ונעלמה עם התיבות במונית.

ספרתי את התיבות ולא ראיתי את ארון הקבורה. הארון הרים מפרש ושט לו אל האופק בים של כרמיאל.